

ke, hvis tvangsfuldbyrdelsen senere standses. Dette gælder f.eks. også, hvis tvangsfuldbyrdelsen standses, fordi grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen senere bortfalder, herunder ved genoptagelse af en udeblivelsesdom efter retsplejelovens regler herom. Der bør derfor efter Justitsministeriets opfattelse heller ikke ske tilbagebetaling af en del af den betalte retsafgift, hvis en tvangsfuldbyrdelse, der er iværksat på grundlag af et betalingspåkrav, standses, fordi sagen vedrørende betalingspåkravet genoptages. Det bemærkes, at der i 2005 blev genoptaget 306 sager om betalingspåkrav ud af et samlet sagsantal på 44.420.

Tilfælde, hvor fordringshaveren i betalingspåkravet har anmodet om tvangsfuldbyrdelse, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, men ikke om indledning af retssag, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, er omfattet af retsafgiftslovens § 15 a, stk. 2. Efter Justitsministeriets opfattelse er der ikke behov for en præcisering af, at denne bestemmelse ikke indeholder hjemmel til tilbagebetaling af en del af retsafgiften, efter at tvangsfuldbyrdelse er iværksat.

Tilfælde, hvor fordringshaveren i betalingspåkravet har anmodet både om tvangsfuldbyrdelse, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, og om indledning af retssag, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, er omfattet af retsafgiftslovens § 15 a, stk. 4. Ordlyden af denne bestemmelse kan efter Justitsministeriets opfattelse give anledning til en vis tvivl med hensyn til, om der skal ske tilbagebetaling af en del af retsafgiften, hvis sagen genoptages efter, at der er iværksat tvangsfuldbyrdelse, således at der herefter indledes retssag. Det foreslås at præcisere, at der i denne situation ikke skal ske tilbagebetaling af en del af retsafgiften.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1 og 2 (forslag til retsafgiftslovens § 15 a, stk. 4), og bemærkningerne hertil.

2.5. Andre spørgsmål

Lovforslaget indeholder endvidere en ændring af reglen i retsplejelovens § 477 b, stk. 4, nr. 1, om, at fordringshaveren kan vælge, at betalingspåkravet ikke skal forkyndes for skyldneren, hvis udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 (den såkaldte fredningsregel). Det foreslås at udvide reglen i § 477 b, stk. 4, nr. 1, til også at omfatte tilfælde, hvor udlæg er udelukket efter konkurslovens §§ 16, 16 a, 31, 171 eller 207 (anmeldt betalingsstandsning, konkurs, tvangsakkord eller gældssanering), hvor fordringshaveren kan have samme interesse i ikke at gå videre med betalingspåkravssagen over for skyldneren. Der foreslås samtidig en tilsvarende udvidelse af reglen i

retsafgiftslovens § 15 a, stk. 5, om tilbagebetaling af den samlede retsafgift for betalingspåkravet, hvis forkyndelse af betalingspåkravet for skyldneren i disse tilfælde undlades i overensstemmelse med fordringshaverens angivelse i betalingspåkravet.

Der foreslås ingen ændringer i, at fordringshaveren alternativt kan vælge, at betalingspåkravet skal forkyndes for skyldneren uanset eventuelle udlægshindringer. Hvis skyldneren herefter ikke fremsætter indsigelser, vil betalingspåkravet få påtegning herom, og kravet vil være bindende fastlagt på samme måde som ved en dom.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11 (forslag til retsplejelovens § 477 b, stk. 4, nr. 1, og § 477 d, stk. 1), og § 2, nr. 3 (forslag til retsafgiftslovens § 15 a, stk. 5), og bemærkningerne hertil.

Lovforslaget indeholder endvidere en ændring af konkurslovens § 141, stk. 3. Efter denne bestemmelse kan et konkursbo inden 4 uger efter, at boet blev bekendt med dommen, kræve en retssag genoptaget, hvis skyldneren på fristdagen eller senere er dømt som udebleven. Det foreslås, at denne regel skal finde tilsvarende anvendelse på betalingspåkrav, der på fristdagen eller senere har fået påtegning om, at skyldneren ikke har fremsat indsigelser.

Der henvises til lovforslagets § 3 (forslag til konkurslovens § 141, stk. 3), og bemærkningerne hertil.

Lovforslaget indeholder endelig en teknisk begrundet ændring af værnetingsreglen i retsplejelovens § 477 b, stk. 1, 2. pkt., jf. nærmere lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

3. Adgang til at forbyde mobiltelefoner mv. i retslokaler

3.1. Gældende ret

Det grundlæggende princip om offentlighed i retsplejen er bl.a. fastslået i retsplejelovens § 28 a, stk. 1, hvorefter retsmøder er offentlige, medmindre andet er bestemt ved lov eller i medfør af lov.

Efter retsplejelovens § 32, stk. 1, er det forbudt under retsmøder at optage eller transmittere billeder og lyd, medmindre retten undtagelsesvis tillader det, ligesom det er forbudt at offentliggøre billeder og lyd, som er optaget i strid hermed. Transmission af tekst, f.eks. sms-beskeder, der kan sendes via en mobiltelefon, er derimod ikke omfattet af bestemmelsen. Personer, der afgiver forklaring under et retsmøde, skal gøres bekendt med, at der optages billeder og lyd, hvis retten undtagelsesvis har givet tilladelse til det, jf. retsplejelovens § 32, stk. 2.

Billedoptagelse i rettens bygninger er forbudt, medmindre rettens præsident (på Bornholm dommeren)